

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Quid præmittendum sit ante susceptionem Sacerdotij. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

In quo traditur modus accedendi ad sacerdotiū, & eo suscepto, Missæ sacrificium Deo offerendi.

CAPVT PRIMVM.

Quid præmittendum sit ante susceptionem Sacerdotij.

I. **P**rimò, suscepturi Presbyteratum, per Exercitia spiritualia piarum meditationum, & confessionis, non pauciorum quam decem dierum, se disponant, illaque cum seruore, & assiduâ, quantum fieri poterit, actuum intensissimorum frequentatione peragant, tum vt lucentur Indulgentiam plenariam à Paulo V. concessam iis, qui per decem dies ad Exercitia secesserint, saltem duabus horis quouis die, vacando rerum Diuinarum considerationi, tum vt ita cum maiori puritate accedant ad Sacerdotalem characterem suscipiendum, & primam Deo hostiam in sacro altari offerendam, tum maxime vt plures & maiores ac efficaciores gratias Sacramentales Sacramenti Ordinis mereantur à Domino consequi, & eas suis operibus obtinere, ad munia sacerdotalia cum magno fructu obeunda, ad propriam & ad aliorum utilitatem. Experientia enim miris comprobata effectis, ostendit veritatem doctrinæ Theologicæ, asserentis, per Sacramentum Ordinis (sicut & per alia Sacramenta) præter gratiam sanctificantem, communem omnibus Sacramentis, virtutesque ac dona Spiritus sancti, in bonâ susceptione Sacramentorum recipi solita, confetti propriam ac specialem gratiam, re ipsa diuersam, eaque, vt meliores Theologi docent cum Sancto Thoma, sitam in actualibus auxiliis gratiæ, quæ conducunt, tum ad usum ipsius Sacramenti in aliorum utilitatem ritè exercendam, tum ad gratiam habitalem, annexamque, virtutes ac dona sub propria & speciali ratione huius Sacramenti, tuenda & conseruanda, & cum opus est, accommodatis actibus exercenda, post susceptum Sacramentum, vt post Valentiam, Suarezium, & Valquez & alios, bene asserit Tanner. Porro gratiæ Sacramentales, cum magnâ præparatione & seruore spiritus suscipientibus Sacramentum Ordinis, præsertim Sacerdotium, hæ à Deo solent concedi ordinariè plus vel minus pro quantitate dispositionis præmissæ susceptioni.

Primò. Deuotio magna etiam sensibilis in recitandis horis Canonicis, & Sacrificio Missæ offerendo.

Secundò. Magnum & practicum lumen ad discernenda peccata, in audiendis aliorum Confessionibus.

Tertiò. Accursus penitentium, conscientias, vel sacrilegis confessionibus, vel malè factis, vel

aliis peccatis intricatas habentium, ad petendum auxilium in Confessione, illudque in eâ iterata, inuentum.

Quartò. Gratia extrahendi penitentes è misero peccati statu.

Quintò. Notabilis profectus in virtute confitentium talibus Sacerdotibus, vel conuersationum cum illis.

Sextò. Agnitio peccatorum multorum antea non dictorum, in Confessione, vel ex obliuione, aut ignorantia, vel ex inconsiderantia & negligentia. Vnde mouentur ad Confessiones bonas coram talibus Sacerdotibus faciendas.

Septimò. Quies conscientie antea non habita, collata confitentibus coram talibus Sacerdotibus.

Octauò. Solet etiam Diuina benignitas extraordinarias gratias intuitu Sacramenti Ordinis, *extraordinariâ præparatione*, & seruore suscepti, conferre iis, qui eo, vt dictum est, modo Sacerdotium susceperunt. Deus enim, qui etiam inimicis suis, sine vllâ præparatione præmissâ, confert efficaciam auxilia ob suam bonitatem & Christi Domini merita, conuertendo illos, multo magis iustis, amicis suis & filiis adoptiuis, extraordinariè se eius beneficio supernaturali præparantibus ad suscipienda Sacramenta, confert extraordinarias virtutum gratias (quandoque etiam illas quæ vocantur gratiæ gratis datæ primæ classis, vt est donum prophetiæ & miracula patranda) idque intuitu extraordinariæ præparationis, & quidem talis, quæ non reperitur in ordinariis iustis, modo, quem videmus, valde ordinario se præparantibus ad Sacramentorum susceptionem. Hæc doctrina fundatur in experientia Dei seruatorum, & in SS. Patribus, & in bonâ Theologiâ, ad maximè in Dei, more, qui non permittit se vinci ab hominibus eius gratiæ cooperantibus, sed eos suâ liberalitate vincit. Ideo inquit S. Chrysostomus h. 20. ad pop. *petitiones nostras semper multo excessu superat. Nec mirum. Quia, vt idem dixit b. 12. in 1. epist. Corinth. Deus magis nos amat, quam nos ipsi nos amemus.* Ideo extraordinariè se præparantibus ad Sacramenta, extraordinaria confert beneficia: & vt ait S. Dionysius Areopagita c. 1. diu. nom. *S. 2. Radium illum supersubstantialem sibi perseueranter instum, cui libet rei congruis illuminationibus (id est, donis) elementer attemperat, extraordinariis præparationibus dona extraordinaria concedendo.* Sic S. Casarius h. 3. ad Monachos. *Quantum nos addiderimus ad studium, tantum ille apponet ad adiutorium: quantum nos apposuerimus ad diligentiam, tantum ille addet ad gloriam.*

Primò. Nunquam peccant in dicendis ho-

ris

- S. Th. 3.
p. q. 62. a.
4. & in 4.
d. 1. q. 1. a.
4. q. 5.
S. Bonau.
2. 1. q. 6.
Ricard. 4.
q. 4. Sor.
Suarez,
Valentia,
Valquez,
Tanner.
ro. 4. disp.
3. q. 3.
dub. 5. n.
148. 149.
150. 151.
152. 153.
2.
Lugo d.
4. de fact. offerendo.
f. 3. n. 19.

ris Canonici & Sacrificio missæ celebrando.

Secundò. Per insperata, nec experta, sed repentina lumina in oratione, vel horas dicendo, vel missam celebrando, vel utrobique, cognoscunt res occultas futuras, & alias ad se, vel ad alios, præsertim eis confitentes, spectantes, necessarias & vitales.

Tertiò. Eodem modo clarè cognoscere solent, vel peccata occulta suorum pœnitentium, ab illis nunquam dicta in Confessione, vel alias res eorum secretissimas, nulli hominum notas, quæ ab iis factæ sunt, quarum clarâ & distinctâ manifestatione per tales sacerdotes iis ipsis factâ, moventur ad obediendum illis, in rebus animæ, & ad credendam eorum spiritualibus doctrinis, & ad viuendum meliùs.

Quartò. Semper seruentissimè dicunt missam & horas canonicas quouis tempore, etiam post somnum immediatè, & post occupationes valde distractiuas, dum tunc coguntur id facere, ob defectum temporis.

Quintò. Per lumina repentina cœlitus infusa, agnoscunt multas veritates, & doctrinas, humano studio & modo non acquisitas, ad se & ad alios perficiendos spectantes, quas, dum vel tradant oretenus, vel scribunt, eo prorsus modo, eas tunc primùm discunt, & scribunt, quo solent discipuli Philosophiæ vel Theologiæ in scholâ scribere res antea ignotas sibi, easque tunc primùm addiscere & excipere in chartam à dictante Magistro. Imò perfectiùs tales sacerdotes illas doctrinas percipiunt, quia non succellunt, & per partes, vti discipuli discunt, docente ac dictante Magistro, sed in instanti & simul, agnoscunt omnia, Deo per lumen insolitum, non humanum, docente, ad quæ postea scribenda & aliis declaranda, longo tempore indigent.

Secundò. Tempore Exercitiorum, præter frequentationem actuum supernaturalium intensissimorum, præsertim Contritionis, Humilitatis, Patientiæ, Dilectionis inimicorum, seu aduersariorum, Obedientiæ, Amoris erga Deum, deuotionisque, prout explicatur à Sancto Thoma, præter tales, inquam, actus, quàm intentissimos & frequentissimos, & summo animi conatu, applicatione, ac feruore quodammodo Seraphico, purè propter maiorem Dei gustum & consolationem peractos, purgent animam exactissimâ Confessione, seu Generali (si eam antea non fecerunt) siue aliâ æquiualentem, eo modo, quo illam facerent, si eis iam iam moriendum esset, ita vt nihil prorsus relinquunt in conscientia, quantumuis tenuissimum, & quod minimam vmbra aut speciem peccati redoleat, quod accuratissimâ & sincerissimâ Confessione non expient, vt hac ratione instar nitidissimi & purissimi adamantis, corpus & animam exhibeant diuinæ Maiestati, ad suscipiendum tantum & Sanctæ Ecclesiæ adeo necessarium, ac

Lancij Opusc. Tom. 2.

vilem Sacerdotalem characterem, seu potestatem, & ad offerendum primum Missæ Sacrificium, vnâ cum Episcopo, à quo ordinari debet, & postea aliud proprium & peculiare.

Tertiò. Eodem tempore Exercitiorum, per varias meditationes, quæ tunc solent fieri, ita conentur excitare se ad vitam deinceps meliùs & sanctiùs instituendam, & vsque ad mortem continuandam, vt planè mutentur in alios, & prorsus diuini homines euadant, & ex Exercitiis discedant pleni Deo, & ex hac vorâ & reali plenitudine, Deum in omnibus spirantes, præsertim in conuersatione secretâ cum Deo, & in Conuersatione publicâ cum aliis, vt deinceps illis verè conueniat id quod S. Gregorius à Sacerdotibus exigit: *Si sal sumus, condire mentes fidelium debemus, vt quisquis sacerdoti iungitur, quasi è salu ta-
tu, æterna vita sapore condatur.*

h. 17. in
Euang.

Quartò. Hoc autem vt consequantur faciliùs, Exercitiorum tempore hæc octo proderunt, si in illis ea fecerint & acquisuerint.

Primò. Benè ponderent puncta meditationis de fine, seu Fundamento, & in eis ponderandis saltem sex horas meditationum infumant. Item puncta de Regno Christi ex secunda hebdomada, & de duobus vexillis.

Secundò. Ad minimum quatuor horas impendant meditationibus, de grauitate peccatorum venialium, & eorum effectis: vt ita deinceps ab illis tanquam à specie colubri abhorreant.

Tertiò. Profundè penetrent, quæ & quanta passus sit Christus pro illis, vt eos sui imitatores insignes efficeret, & à tot malis & peccatis eriperet.

Quartò. Viuaciter & intimè perspiciere conentur multitudinem & efficaciam mediatorum, quæ eis sunt data, & assiduè suppeditantur in Sanctâ Ecclesia, per quæ si eis rectè vterentur, etiam Seraphinorum Sanctitatem attingere, imò excedere possent.

Quintò. Serio indagent præcipua impedimenta sui spiritualis profectus, ob quæ non sunt assecuti illam perfectionem virtutum, quam assequi potuisset Christi beneficio, cum tot auxilia & media habuerint.

Hæc impedimenta vt plurimùm ad tria capita reducuntur.

Primò. Ad vitium vnum inueteratum, quod eum & Deo & hominibus reddit magis exosum, etiam si solum veniale sit.

Secundò. Impedimento esse solent aliqua praua dictamina, perturbata ab inordinatis affectibus, rationis, quibus dictaminibus imbuta mēs, & bona aliorum consilia respuit, & diuinas inspirationes suffocat, & executionem bonorum propositorum in oratione & aliis factorum, aut retardat, aut omninò impedit.

Tertiò. Impedire solet aliqua causa extrinseca, cui Amor proprius nimium vel minus ordinatè adhæret: vti est, vel aliqua occupatio di-

R
tracti.

tractiua, vel conuersatio aliqua minus recta, vel aliud quidpiam tale extrinsecum, quo nos priuare nolumus, etsi impellamur vel Superiorum monitis, vel propriæ conscientia impulsu, ad talia impedimenta abiicienda. His itaque impedimentis bene perspectis, arment se ferio & feruenter in Exercitiis, ad ea demceps radicatus euellenda, & prorsus amouenda sine dilatione & tergiversatione.

8. *Sexto.* Valde se arment contra omnes humanos respectus, & iudicia hominum imperfectorum contemnenda, ob quæ sæpe numero multa mala comitantur, multa bona omittuntur, & his modis magna obstacula ponuntur diuinis donis, quæ alioquin à liberalissima Dei manu perciperemus, cum verum sit, quod ait S. Chrysostomus Oratione de B. Philogono: *Benignus est Deus, & quemadmodum parturiens, cupit emitti fetum, ita & ille cupit effundere misericordiam.* Non erit autem difficile, humanos respectus, & iudicia contemnere, si penetretur Dei Excellentia, eiusque seuerissimum iudicium, in quo omnia nostra mala, & imperfectiones rigidissime examinabuntur & punientur, si hic non fuerit emendata & expiata.

9. *Septimo.* Procurent in se excitate desiderium insatiabile, congregandarum rerum quam plurimarum, profutarum in altera vitâ, hoc est, famem & sitim inexplebilem, meritorum plurimorum, & heroicorum, præ quibus omnia sunt nugæ, & ineptia, homine indignæ, homine, inquam, creato ut assequatur beatam æternitatem, & ditato tot medijs, & auxilijs ad eam in gradu altissimo consequendam, dummodò cooperetur Deo, se excitanti & adiuuanti, & tot modis nos ad se trahenti.

Octauo. Dent operam, ut in Exercitijs tale affectuum dominium acquirant, ut ad ferenda interna iudicia, & sententias externas, & ad eligendam vel fugiendam vel faciendam rem quampiam, non affectu nudo & nimio, sed rectæ rationis dictamini, congruenti cum veritate & æquitate, moueantur.

CAPVT SECVNDVM.

Suscepto Sacerdotio que sint præstanda à Sacerdote.

10. *S*uscepto Sacerdotio, dent operam, ut eâ præparatione, diligentia ac seruire, per semihoram Missæ Sacrificium Domino offerant quotidie, quo illud primis Sacerdotij diebus, omnes communiter offerre solent.

Post sacrum, saltem quartam horæ partem impendant gratiarum actioni, & alijs deuotionis actibus, usque valde feruentibus. Cum autem tria potissimum membra, in Missæ Sacrificio circa sanctissimam Eucharistiam occupen-

tur, oculi, manus & lingua, peculiari studio conentur hæc membra ab omni etiam specie mali, incontaminata custodire, præsertim ab impurâ curiositate oculis, manus à scriptione mordaci, & omni fœditate linguam à vitis caritati contrariis. Nam, ut bene monet S. Chrysostomus, *quo non oportet esse puriorem tali fruente sacrificio: quo solari radio non splendidiorem manum, carnem hanc diuidemtes, quod spirituali igne repletur, linguam, que tremendo nimis sanguine repletur.*

Potro cum corpora soleant ciborum, quibus vescuntur, qualitates participare, æquum est, Conditiones Christi in Eucharistia existentis, Sacerdotes imitari, & moribus perfecte exprimere.

Primo. Promptam, exactam & constantem cum omnimodâ tractabilitate ac facilitate iudicij, & voluntatis obedientiam, cum exactissimâ coniunctam executionem. Si quidem Christus Dominus, ad verba consecrationis, etiam ab iniquissimo Sacerdote prolata, statim se sistit sub speciebus panis & vini.

Secundo. Humilitatem profundissimam, & occultationem Dei donorum talem, ut a rebus nesciri, & pro malis, vilius, ac ineptis ad omnia reputari, & nolle apparere: Quandoquidem Christus verus Deus & homo, ita sub speciebus Eucharistia lateat, ac si ibi non esset, nullo iudicio specioso se suamque præsentiam prodens.

Tertio. Patientiam totalem in omnibus iniurijs, quam Christus exhibet, sine se male tractari, velleque, ab inimicis etiam suis, in peccato mortali communicantibus, & permittens, se etiam à vermibus & bestijs quandoque deuorari, & ignominiosè à Iudeis, magis, & hæreticis, tractari, sine vlla specie etiam iustæ vindictæ.

Quarto. Liberalitatem cum Deo, in communicandis ei supernaturalibus, naturalibusque rebus omnibus, quas ei donare & renuntiare possumus, præsertim omnes actiones nostras, ob eius amorem faciendas, iudicium proprium ac voluntatem, bonam opinionem apud alios, & bonam famam, commoditates non necessarias, honorem, & omnes temporis partes, in actionibus meritorijs transigendas, quemadmodum ille in Eucharistia se totum nobis communicat, ad eod intimè dans nobis suam diuinitatem & humanitatem.

Quinto. Puritatem eximiam, nulli imputari ex rebus creatis contrahendæ obnoxiam, sicut in Eucharistia Christus latens, etsi rebus fœdissimis per iniuriam admisceretur, nullas in suo corpore & anima contrahit maculas.

Sexto. Sincera zelum animarum, sine vilo respectu personarum, functiones sacerdotales obeuntem, sicut Christus in Eucharistia æquè ignobiles ac pauperes pascit, ac nobiles & diuites,